

Remonstrantse Gemeente Rotterdam

Kerkdienst Palmzondag 10 april 2022

Voorgangers: Koen Holtzapffel en Tjaard Barnard

Thema: 'Staan in een traditie en kiezen voor een traditie'

Gelezen werd: Marcus 11: 1 – 11

Overdenking

Gedurende de lockdown deden Tjaard en ik met een zekere regelmaat een gezamenlijke 'zoom'-dienst, waarbij we allebei een deel van de overdenking voor onze rekening namen. Een tweeluikje. Met aan het eind van het eerste luikje een vraag die in het tweede luikje beantwoord moest worden, maar meestal snel achter de horizon verdween, dus die vraag laten we nu maar zitten. Twee korte overdenkingen dus over het thema 'Staan in een traditie en kiezen voor een traditie'.

Natuurlijk heeft dat thema met Palmpasen van doen: immers meestal wordt hier met Palmpasen door iemand belijdenis gedaan: je stond al in de remonstrantse geloofstraditie, maar kiest er nu bewust voor. Of: je stond helemaal niet in een geloofstraditie, maar bent er mee in aanraking gekomen en ook dan geldt: je kiest er nu bewust voor. Evenzo de doopouders vanmorgen: jullie kiezen ervoor om in een traditie te staan en laten daarom jullie kind dopen. Later zal de dopeling ook zelf weer voor de keuze staan: kies ik ook zelf voor die traditie waarin ik ben opgegroeid.

Natuurlijk stond ook Jezus in een traditie, die van het joodse geloof. Hij was ermee opgegroeid en vertrouwd geraakt. Maar ook Jezus ontkwam niet aan de vraag: hoe verhoud ik me nu zelf tot die traditie? Voel ik me erin thuis, kan ik de beginselen en waarden ervan voor eigen rekening nemen? Het begint al met het bekende verhaal van de twaalfjarige Jezus in de tempel. Kritische vragen stellen aan de Schriftgeleerden, een begin van eigen antwoorden formuleren, daarmee begint Jezus' dialoog met de traditie en ook die van ons. En het staat niet bij voorbaat vast dat het wel goed komt tussen jou en die traditie. Soms blijkt dat je je er echt niet meer in thuis voelt en dan begint het soms pijnlijke proces van afscheid nemen, de zoektocht naar een nieuwe bron van inspiratie..

Ook in het verhaal van de intocht in Marcus 11 spelen beide aspecten een rol: Jezus en de juichende omstanders staan in een traditie. Een traditie waarin een bepaalde Messias-verwachting en bepaalde rituelen een belangrijke rol speelden. Ook het komend koninkrijk van onze vader David. Tegelijk gaat Jezus ook tegen de traditionele Messias-verwachting in, legt hij andere accenten, maakt nieuwe keuzes als het gaat om dat koninkrijk. Het drama van Goede Vrijdag is er de uiterste consequentie van.

Frappant trouwens dat aan het eind van Marcus 11, Jezus opnieuw in de tempel in discussie gaat met de Schriftgeleerden. Over Johannes de Doper. Natuurlijk denk je even terug aan die twaalfjarige... Nog iets tot slot over dat doen van belijdenis: belijdenis doen,

dat is je uitspreken over jouw verhouding tot een traditie, of die je nu van huis uit is aangereikt of pas later al dan niet bij toeval geschonken. Het doen van belijdenis is altijd een momentopname in een voortdurend gesprek tussen jou en die traditie. Met steeds nieuwe invalshoeken en andere ervaringen. Je zou kunnen zeggen: in die zin doe je elke dag opnieuw belijdenis.

Daarover schreef dominee Nico ter Linden een mooi verhaaltje. Een belijdeniscatechisante zei tijdens catechisatie tegen hem: 'het klinkt misschien een beetje vreemd', maar naar mijn gevoel heb ik eigenlijk al belijdenis gedaan. Ze werkte namelijk in een hotel en had daar een Marokkaans kamermeisje getrouwd dat maar geen kind kon krijgen. 'God houdt van alle mensen, of ze nu kinderen baren of niet, had ze gezegd. Het kamermeisje Fatima had haar dankbaar aangekeken en met een kushandje hadden ze afscheid genomen. Aan het eind van de werkdag was Fatima plotseling teruggekeerd, had haar hand genomen en gevraagd: Jij van Christus? Ze kon alleen maar zachtjes antwoorden: Ja. En Fatima: Ik van Mohammed, jij van Christus, is goed, is goed. Op de vraag Jij van Christus? had ze dus ook tot haar eigen verrassing zacht maar duidelijk ja gezegd. Als op een verloren gewaand maar nu teruggevonden cadeau. Intens gelukkig was ze naar huis gefietst. 'Ik wilde dus maar zeggen dominee, belijdenis heb ik naar mijn gevoel eigenlijk al gedaan.'

De vraag die resteert: was haar belijdenis nu dat ze zei: ja ik van Christus, of dat ze aandacht had voor Fatima en haar troostte? Ik zou zeggen: allebei samen vormde het haar belijdenis. Soms doe je al belijdenis lang voor de officiële dag daar is. En omgekeerd: al ligt de dag van je officiële belijdenis ver achter je: belijdenis doe je nog vele keren nadien. Elke keer laat je daarmee zien: ik sta in een traditie en ik kies er ook voor!

Amen